

Платформа слова

Електронний інформаційний бюллетень

№ 1 (лютий) 2016

«Великою буває користь від учіння книжного»

Найважливіше призначення книги – зберігати знання, накопичені віками, і передавати їх наступним поколінням. Завдяки цьому став можливий стрімкий прогрес людства в останні століття в галузі науки. Більшість наукових відкриттів робиться на основі раніше накопиченої та систематизованої інформації, результатів дослідів з усіх куточків світу.

Знання, отримані із книг, дозволяють рухатися вперед, не витрачаючи час на відкриття того, що вже комусь відомо. Завдяки книзі сьогодні людство насолоджується шедеврами давньої літератури.

Спілкування з книгою допомагає людині розвиватися та вдосконалуватися.

У всі часи до книги ставилися як до святині. Ще до винайдення друку книги переписувалися вручну, а їхні обкладинки оздоблювалися позолотою і дорогоцінним камінням.

Книгою книг вважається Біблія – давняй вічна скарбниця людської мудрості на всі випадки життя. Вона має непросту історію двох тисячоліть. Викладені в Біблії принципи життя актуальні й сьогодні.

Книга, написана багато століть тому, допомагає піznати світогляд і мислення далеких предків. Вона розкриває секрети людської сутності. З книгою просліджується еволюція суспільного устрою, етичних норм. Книги зберігають всю історію існування людини на Землі.

«Золото добувають із землі, а знання – із книг»

Що значить книга? Так хіба зовуть Ті сторінки, пожовклі від чекання? Чи ж світло, що проб'є імлисту муть Нічного неба людського страждання?

Невже лиш палітурки глянцоватий блиск –
Тих сторінок доповнення мінливе –
Всіх плавить нас неначе теплий віск,
Як промінь сонця трохи боязливий?

Для когось книга то – душі прозріння,
Для інших – подарунок із небес...
Для тебе – то зірок палких горіння,
Для мене звук людських словес...

Для кожного ж бо книга – різне диво:
Одним – казки, а іншим – все правдиво...
Титаренко Л. (студ. П укр. філ.)

Книга в моєму житті

Безмежну силу має книга. Людина без книги, як криниця без води.

Для мене особисто – це дорогоцінний скарб, який завжди зі мною. Я не пам'ятаю своїх перших книг, здається, вони завжди були поруч: і коли я, ще не вміючи читати, перегортала їх сторінки, і коли по кілька разів на день бігала у дитячу бібліотеку.

Я трепетно люблю книги: нові, що пахнуть друкарською фарбою, старі, зачитані й клесні-переклеєні, які бережуть тепло долонь своїх читачів.

Коли я вперше береш книгу до рук, щось неначе тремтить у душі, сповнений радісним передчуттям. Відкриваю книгу і пірнаю у її світ, проживаю кожне слово, кожну стрічку. Напевно, найприємніший звук для моого вуха – це перегортання сторінок.

Книга – мій вірний друг, який навчить, дасть мудру пораду, допоможе розібратися у важких ситуаціях. Це духовний наставник, котрий розрадить мене у розpacі, розповість про життя, покличе у захоплюючу подорож у інші часи і країни. Для мене книга несе духовну велич та силу мудрості.

Я переконана, що найбільша сила, що дають книги, – це той духовний потенціал, котрий стає стрижнем усього життя людини, його роздумів та вчинків. Книги творять людину. Саме так я навчилася жити, дружити, кохати, бути терплячою.

Думаю, що книга повинна супроводжувати нас до останніх днів, бо це – джерело знань, а знання – велична сила.

Сівак Т. (студ. IV, укр. філ.)

Зміст випуску:

«Великою буває користь від учіння книжного».....	1.
Сівак Т. Книга в моєму житті.....	1.
Титаренко Л. Що значить книга? (вірш).....	1.
«Що вмієте, того не забувайте, а чого не вмієте, того навчайтесь».....	2.
До Міжнародного дня рідної мови:	
Для вивчення своєї мови не достатньо цілого життя.....	3.
Сівак Т. Рідна мова.....	3.
Геращенко В. До рідного слова торкаєсь душою... (вірш).....	3.
«Фестиваль гордості», або найвідоміша премія світу.....	4.
Ювілейні дати 2016.....	4.
Новини бібліотеки	4.

Що вмієте, того не забувайте, а чого не вмієте, того навчайтесь...

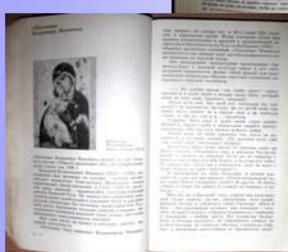
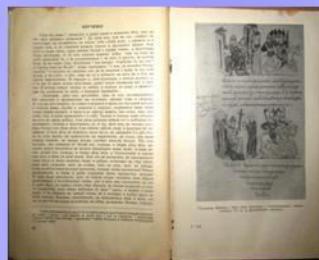
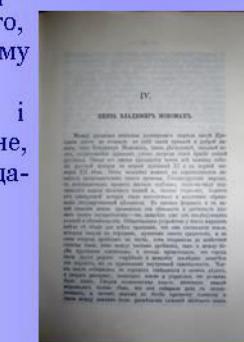

Не всім творам староукраїнської літератури судилося дійти до наших часів. Те, що відомо нам – це тільки частина давньої творчості, яка є свідоцтвом розмаху, творчої сили і таланту давніх письменників. Цього року виповнюється **910 років** укладення Володимиром Мономахом першого дидактично-художнього твору Княжої Русі «Повчання дітям».

Великий політичний діяч, Київський князь **Володимир Мономах** дав великий поштовх розвитку морально-етичних понять, які дійшли й до наших часів. Під час своєї політичної діяльності **Мономах** провів велику кількість реформ, спрямованих на поліпшення культурних та моральних цінностей і підвищення свідомості суспільства. Володимир активно намагався поліпшити стан низів, видаючи закони, які допомагали йому в цьому. Він – ідеал князя-патріота, що бореться за єдність Руської землі. Вироблені ним моральні цінності й нині не втратили свого значення, тому що сприймаються як «моральний щит» давньоруського суспільства, утверджаючи високу духовність наших предків.

Наприкінці київського князювання Володимир почав замислюватися над сенсом життя, над долею суспільства, дає оцінку своєї тривалої політичної кар'єри. Він бажав передати величезний досвід нашадкам, прагнути, щоб вони взяли з нього найкраще й не повторювали помилок, про що пише він сам: «Діти мої чи інший хто, слухавши сю грамотку, не посмійтесь, а кому [вона] люба [із] дітей моїх, – нехай прийме

він її в серце своє і не лінуватися стане, а так, як і [я], труждаться.»

«Повчання дітям...» складається з трьох самостійних частин: власне повчання, літопису його життя та листа постійному політичному суперникові – князю Олегу Святославичу.

Володимир Мономах вважав, що виховувати дітей слід на позитивних прикладах батьків, дідів. Одним із основних засобів виховання князь вважав освіту: «Коли добре щось умієте – того не забувайте, а чого не вмієте – учітесь, так же, як отець мій. Удома сидячи, він зумів знати п'ять мов, – а за се почесть есть од інших країв...». Повчання Володимира Мономаха – визначна пам'ятка педагогічної літератури. Великий князь радить своїм дітям любити Батьківщину, захищати її від ворогів, бути хоробрим, трудитися, бути гуманними, чуйними до людей, поважати старших, жаліти дітей, сиріт, поважати жінок: «Усього ж паче – убогих не забувайте, але наскільки є змога, по силі годуйте і подавайте сироті, і за вдовицю вступітесь самі, а не давайте сильним погубити людину. Ні правого, ні винного не вбивайте [і] не повелівайте вбити його; якщо [хто] буде достойн [навіть] смерті, то не погубляйте ніякої душі християнської.»

Всі складові частини «Повчання» пов'язує єдине ідейне спрямування, що робить його яскравим зразком одного з найдавніших на Русі філософсько-політичних творів. Ця пам'ятка написана у руслі розвитку Державницької концепції, її політичних цінностей та військових ідей. Розвиваючи державницькі концепції, Мономах виходив з того, що визначальною запорукою існування держави є мудрість правителів. Він підносить ідеал мудрості, бо вона існуватиме «до поки й світ стояти буде».

Володимир Мономах був видатним письменником свого часу. Його «Повчання...» – своєрідний моральний кодекс, високий зразок східнослов'янського риторичного ідеалу, сформованого на християнських цінностях, моральних нормах і принципах, пронизаний турботою про рідну землю, ідеями гуманізму, любові до близьнього.

Гісторія слова

До Міжнародного дня рідної мови

«Для вивчення своєї мови недостатньо цілого життя»

Наше спілкування між собою зрозумілою нам мовою має величезне значення. Мова стає не просто засобом комунікації, а й відкриває для нас дуже широкі можливості. Людина так звикає до рідної мови, що вона стає невід'ємною частиною її власної особистості.

Самостійна мова – це своєрідний носій певних традицій та культурної спадщини.

У 1999-му році на 30-ій сесії Генеральної асамблей Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки й культури було прийнято рішення заснувати Міжнародний день рідної мови. Дата щорічного свята обрана в пам'ять дня загибелі в Пакистані студентів під час демонстрації протесту в Дації 21 лютого. Вони вимагали визнати мову бенгалі однією з державних мов країни. Того дня поліція та військові вбили кількох студентів-демонстрантів. Цей день відзначають у країні як день мучеників.

Це всесвітнє свято було засновано з метою сприяння багатому культурному та мовному різноманіттю. Збереження багатомовності дає можливість зберегти унікальний погляд на нашу тисячолітню історію та культуру.

Збереження й поширення рідних мов активно служить зміцненню солідарності й терпимості, розширенню взаєморозуміння. Це особливо цінно для нашої власної сучасної культури і традицій.

До рідного слова торкаюсь душою...

До рідного слова торкаюсь душою,
Боюсь очорнити чи зрадити його.
З цих слів наша мова, пишаємося нею –
Це музика й пісня народу мого.

Без неї не зміг би на світі прожити,
Не зміг би помітити земної краси,
Не чув би й не бачив, як шепчеться жито,
З якого стікають краплинки роси.

Рідна мова

Кожен із нас уже з малечку ідентифікує свою національну належність насамперед завдяки своїй рідній мові. А для носіїв з тонким відчуттям слова мамина й бабуся мова – предмет особливої гордості. Тільки той – володіє мовою досконало, хто зберігає її звучання. Мабуть, не було жодного видатного письменника, який би не висловив любові до рідного слова. Згадаємо поезію Тараса Шевченка:

Ну що б, здавалося, слова...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється, ожива,
Як їх почує...

Ще у сповітчику маля чує рідну мову від матері і промовляє перші ніжні слова. Наша українська мова визнана однією з наймелодійніших у світі. Багато заборон довелося зазнати українській мові на її тернистому шляху. Українське слово вмирило з голоду, бідувало, плакало за засудженими, падало на коліна, але відроджувалося, і доки в народу залишається мова – його серце живе. Українська мова увібрала у себе історичну пам'ять та зберегла традиції предків. Вона – дорогоцінний скарб народу. Саме вона формує націю та свідомість народу, дарує відчуття того, що всі ми українці і живемо в єдиній Україні.

У нашій мові зберігся вогонь любові, духовна міць, потяг до знань. Не даремно українці визнані однією з найосвіченіших націй. Ми, шанувальники рідного слова, повинні плекати рідну мову. На цьому наголосив у своєму вірші «Мова» Максим Рильський:

Як парость виноградної лози,
Плекайте мову. Пильно й ненастanco
Політь бур'ян. Чистіше від сльози
Вона хай буде. Вільно і слухняно
Нехай вона щоразу служить вам,
Хоч і живе своїм живим життям.

Нехай завжди квітує буйним квітом
наша мова і буде коштовним скарбом для
кожного із нас!

Сівак Т. (студ. IV, укр. філ.)

Вона – джерело й найчистіша криниця,
З якої черпаю натхнення й снагу.
Вона кришталево дзвенить і іскриться,
Я нею тамую духовну жагу.

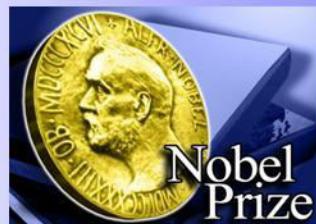
У шелесті трав, у цвітінні калини
Я чую цю мову у сні й наяву.
Вона в моїм серці, – це вся Україна,
Я дихаю нею, я нею живу!

Віктор Геращенко

Продовження теми в
наступному випуску.

«Фестиваль гордості», або найвідоміша премія світу

Минуло 115 років від початку вручення (1901) Нобелівської премії – однієї з найпрестижніших премій, яка щорічно присуджується за визначні наукові дослідження, унікальні винаходи та вагомий внесок у розвиток культури й суспільства.

Заснована згідно із заповітом шведського підприємця-винахідника та філантропа Альфреда Бернарда Нобеля – людини зі світовим ім'ям, винахідника за покликанням, «короля динаміту». Його підприємницькі здібності поєдналися з талантом науковця.

Альфред Нобель прославив Швецію у світі як державу-менецина, як країну міжнародної Нобелівської премії. Нобель заповідав створити особливий фонд з більшої частини його величезної спадщини для присудження коштів у вигляді премії тим діячам інтелектуальної сфери, які впродовж року принесли «найбільшу користь людству», у науковій сфері (фізики, хімії, фізіології та медицини), у сфері літературі, за особливий внесок у справу зміцнення миру.

Нобелівська премія користується міжнародним визнанням, а її лауреати – це світова інтелектуальна еліта.

Новини бібліотеки

Анонс книжкових виставок:

«Берегиня дошкільної освіти» – книжкова виставка присвячена 160-річчю від дня народження С.Ф. Русової (Ліндфорс) (1856-1940), педагога, української громадської і культурно-освітньої діячки.

«Барви України в імені її» – книжкова виставка присвячена 145-річчю від дня народження Лесі Українки (Л.П. Косач-Квітка (1871-1913), української письменниці, громадської діячки.

115 років від дня народження Валер'яна Петровича Підмогильного (1901 – 1937), відомого українського письменника й перекладача, одного з найвидатніших прозаїків «Розстріляного Відродження».

150 років від дня народження Миколи Прокоповича Василенка (1866 – 1935), українського історика держави і права, педагога, наукового діяча, академіка УАН.

145 років від дня народження Леся Мартовича (1871 – 1916), відомого українського письменника і громадського діяча.

105 років від дня народження Мстислава Всеvolodовича Келдиша (1911 – 1978), математика і механіка, головного теоретика космічних програм, академіка і президента АН СРСР.

145 років від дня народження української поетеси Лесі Українки, перекладача, культурного діяча.

210 років від дня народження Левка Івановича Боровиковського (1806 – 1889), українського поета-байкаря, фольклориста, етнографа, філолога.

65 років від дня народження В'ячеслава Григоровича Медвідя (1951), українського письменника, лауреата Шевченківської премії (2003).

150 років від дня народження Гната Павловича Житецького, українського історика, педагога, архівіста, літературознавця.

Шановні викладачі, співробітники та студенти!!!

Бібліотека університету запрошує вас до співпраці. Усі хто бажає розмістити на сторінках електронного видання “Територія слова” власний творчий доробок, просимо звертатися до завідувача читального залу Колеснікової Ольги Григорівні.